

Всичко това бѣше разказано съ необходимитѣ прилики и извика общо удоволствие и смѣхъ. Азъ молихъ Герцога Евгения Максимияновича да ми даде 5 драгуна съ еднѣ унтеръ-офицеръ, да провѣржъ оставенитѣ отъ мене постове да идж да пообиколиж около града. Най напредъ повѣрихъ караула на Черпанския пѣть, който бѣше турнатъ отъ журната рота на опълчението, сетнѣ обиколихъ караула отъ милицията, турнати на началото на Казанлъжската, Нова Загорската и Одринската улици. На всѣкъждѣ вардижтъ доидохъ добръ, нито единъ не спи. Върнахъ се дома къмъ 2 часа прѣзъ нощта.

17-ий ЮЛИЙ.

Рано сутренъта се явявамъ на генерала Столѣтова, узнавамъ, че по заповѣдта на генерала Гурко, отряда Герцога Н. Максимияновича трѣбва да трѣгне въ 2 часа по пладнѣ къмъ Нова Загора, за да стигне въ града на разсѣяване по 8 часа и да помогне на главнитѣ сили при вземаването на града. Азъ напомнихъ на генерала Столетева общанието, че, ако би отряда да трѣгне за напредъ, азъ ме освободи отъ комендантската длѣжностъ.

„Може да ме замѣсти, ваше превъсходителство, Капитанъ Ефремовъ; той е старъ, опитенъ офицеръ!“ Насолѣ азъ на Ефремова. Генерала отиде да съобщи за това Негово Височество и му прѣдстави капитанина; капитанската брадата фигура му се харесала и азъ бѣхъ отжрванъ отъ званието на комендантинъ.

Ходихъ въ конака за да запозная капитана Ефремова съ неговата нова длѣжностъ, уяснена вече малко; прѣдстави ми членовѣ на управлението и заложницитѣ, а сетнѣ, като се простихъ съ своитѣ колеги, отидохъ на хана да си събержъ нѣщата. Трѣгването на войската произведе на гражданитѣ тѣжко впечатлѣние. Че и наистина, около града се разхождатъ множество черкеси и баши бозуци, въ Карабунаръ стои цѣлъ корпусъ турска войска, а пакъ ни оставаме града и оставаме за защита на жителитѣ отъ външни и вътрешни врагове (цѣли махали въторжени